

#

PRINȚUL FERICIT

– Oscar Wilde#

Editura MondoRo – www.grammar.ro

PRINȚUL FERICIT

Sus, deasupra cetății, pe o coloană înaltă, se ridica statuia Prințului Fericit. Era acoperită cu frunzulițe subțiri de aur, drept ochi avea două safire luminoase și la mânerul sabiei lui strălucea un rubin mare și roșu.

Cine trecea pe acolo, o admira.

— E frumoasă ca un cocoșel-de-vânt, observase unul dintre consilierii orașului, care ar fi vrut să se zică despre el că are gusturi artistice, dar numaidecât se grăbise să adauge:

— Păcat că nu-i tot așa de folositoare!, fiindu-i teamă să nu-l creadă lumea nepractic, ceea ce vă asigur că nu era.

— Vezi? De ce nu poți și tu să fii ca Prințul Fericit? îl întreba o mamă înțeleaptă pe băiețașul ei, care plângea cerând să-i dea luna. Prințului Fericit nici nu-i trece prin gând să plângă pentru așa ceva.

— Bine că mai e cineva fericit pe lumea asta, mormăia câte un deziluzionat, uitându-se la minunata statuie.

— Parc-ar fi un înger! ziceau copiii de cor când ieșeau din Catedrală, îmbrăcați în haina lor de catifea roșie, cu șorțurile albe ca zăpada.

— De unde știți voi? Ați văzut vreunul? întreba profesorul de matematică.

— Cum să nu, am văzut în vis, răspundeau copiii, și profesorul de matematică se încrunta și se uita la ei sever, fiindcă el nu le îngăduia copiilor să viseze.

Într-o noapte, trecu pe deasupra cetății un Rândunel.

Prietenii lui pleaseră de șase săptămâni în Egipt, el însă rămăsese în urmă, fiindcă era îndrăgostit de o Trestie frumoasă. O întâlnise pe primăvară, într-o zi când zbura de-a lungul râului după un bărzăune mare și galben, și fusese așa de impresionat de talia ei subțire, încât se oprise numaidecât să-i vorbească.

— O să mă lași să te iubesc? o întrebase Rândunel, căruia îi plăcea să intre de la început în materie, și Trestia se înclinase adânc. Atunci el începuse să zboare de jur-împrejurul ei, atingând apa cu vârful aripilor și făcând tot felul de vâlvurele de argint. Se chema că-i face curte, și lucrul ținu astfel toată vara.

— Ce atașament ridicol! ciripeau celelalte rândunici; n-are para chioară și rubedenii cât păr pe cap, – și e drept că râul era plin de trestii. Pe urmă, când veni toamna, zburară cu toatele.

După ce plecară ele, Rândunel începu să se simtă singur și să se sature de Doamna Visurilor lui. „Nu știe să lege două vorbe, zicea el, mi-e teamă că-i o cochetă, fiindcă flirtează într-una cu vântul“. Și e drept că de câte ori bătea vântul, Trestia îi făcea cele mai grațioase reverențe. „Recunosc că e casnică, mai zicea el, dar când soțului îi place să voiajeze, n-are nici un haz ca soției să nu-i placă“.

— Nu vrei să mergi încolo cu mine? o întreabă el la urma urmei; dar Trestia dădu trist din cap. Era prea atașată de gospodăria ei, ca să-l urmeze.

— Te-ai jucat cu mine! strigă Rândunel. Rămas bun! Am plecat spre Piramide! Și zbură de acolo.

Zbură toată ziua și când se-ntuneca ajunsese în cetate. „Unde aș putea poposi? își zise el. Sper că orașul a făcut oarecare pregătiri.“

Și deodată văzu statuia pe coloana ei înaltă.

— Am găsit! strigă el plin de bucurie. E o poziție admirabilă și aer curat cât poțesteți și se coborî tocmai între picioarele Prințului Fericit.

— Ce mai culcuș de aur, își zicea el încetișor uitându-se împrejur și pregătindu-se de culcare; dar tocmai când să-și puie capul sub aripă, o picătură mare de apă căzu pe el. „Ce să fie asta?” exclamă el. „Nu văd nici un norișor pe cer, stelele strălucesc și totuși plouă. Ce mai climă în nordul ăsta al Europei!” Deodată căzu încă o picătură.

— La ce folosește o statuie, dacă nu poate măcar să te apere de ploaie? zise el. Trebuie să-mi caut un horn ca lumea, și se hotărî să zboare de acolo.

Dar până să-și desfacă aripile, o a treia picătură căzu; se uită în sus și văzu... Ah, ce văzu?

Ochii Prințului Fericit erau plini de lacrimi și lacrimi curgeau în jos pe obrajii săi de aur. Fața lui era așa de frumoasă în lumina lunii, încât mica Rândunică se simți cuprinsă de milă.

— Cine ești dumneata? zise ea.

— Eu sunt Prințul Fericit.

— De ce plângi atunci? întrebă Rândunica. M-ai udat toată.

Ð # Când eram vie și aveam o inimă omenească, răspunse statuia, nu știam ce sunt lacrimile, fiindcă trăiam în Palatul de la Sans-Souci, unde întristarea n-are voie să intre. Toată ziua mă jucam cu prietenii mei prin grădini și seara conduceam dansul în sala cea mare. Împrejurul grădinilor mele se ridica un zid înalt, dar toate cele ce mă înconjurau erau așa de frumoase, încât nici nu-mi trecea prin gând să întreb ce era dincolo de el. Curtenii mei mă numeau Prințul cel Fericit și dacă plăcerea e fericire, e adevărat că eram fericit. Așa am trăit și așa am murit. Dar acum, după moarte, m-au suit aici, așa de sus, încât pot vedea toată mizeria și urâtenia cetății mele, și cu toate că inima mea e de plumb nu pot decât să plâng. „Ce? Nu e toată de aur?” se miră Rândunica în gândul ei, căci era prea politicoasă ca să facă vreo observație personală cu glas tare.

.....

— Ce lucru straniu! zise meșterul care îi supraveghea pe lucrători în turnătorie. Inima asta de plumb nu vrea să se topească în cuptor. Va trebui s-o azvârlim.

Și o azvârliră pe un morman de praf unde se afla și Rândunica moartă.

— Adu-mi cele două lucruri de preț din cetate, îi zise Dumnezeu unuia din Îngerii Săi; și Îngerul îi aduse inima cea de plumb și păsărica moartă.

— Bine ai ales, zise Dumnezeu, fiindcă în grădina Raiului astă păsărică va cânta în vecii vecilor, iar Prințul Fericit mă va proslăvi în Cetatea mea de aur.#